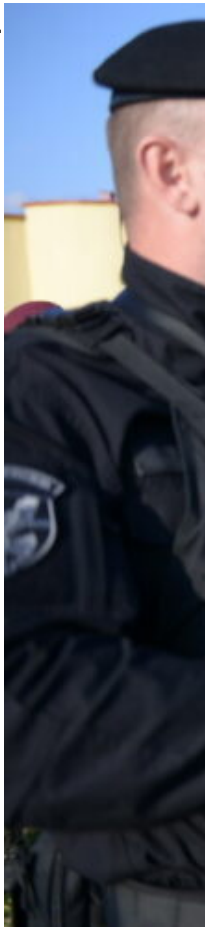

У јавности и међу политичарима постоји опсесија о томе да су припадници специјалних јединица они који решавају све проблеме, иако су они прецизно одређени за своју врсту посла, изјавио је пуковник у пензији Драгољуб Јевђовић, оснивач и командир прве противтерористичке јединице у бившој ЈНА, 1978. године, претече садашњих "Кобри".

„Суштина је да се опреми пешадија, које нема довољно, јер можемо имати командосе, али без пешадије која држи простор, све то је узалуд. То је показао и руско-украјински рат“, рекао је Јевђовић, који је у пензију отишао са места начелника Војне полиције.

Према његовом мишљењу, није решење у броју „специјалаца“ у Војсци, а званичне најаве су да ће их до краја године бити 5.000, него у обуци и тактици.

„Треба опремити и попунити пешадијске јединице, обучити их и специјализовати за неке типове борбе, и после из њихових редова попуњавати специјалне јединице, и платити их како треба и старешине и војнике. Пешадија треба да буде подигнута до нивоа

специјалних јединица. Не мора имати њихову опрему, али неке ствари су потребне, попут дрона“, сматра Јевђевић.

Како је указао, обећавање плате „специјалцу“ почетнику од 2.000 евра је бесмислено и ружно, јер се тиме у понижавајући положај, примера ради, доводе генерали и пуковници.

Специјалци су, напоменуо је он, свакој војсци потребни, због тајног продора извиђача у дубину непријатељске територије, скупљања обавештајних и других података, заседа или противзаседних дејстава, које свака бригада мора да има и треба да имају опрему, обуку, тактику и посебно добре уређаје везе.

„Погрешна су уверења да су ти специјалци физички снажни, јаки, набилдовани. Ту се тражи спретност и ментални склоп“, напоменуо је Јевђевић.

Говорећи о обуци будућих специјалаца, он је исказао скептицизам о броју кандидата који ће се пријавити, јер Србији, генерално, недостаје радне снаге.

„Критеријуми за избор су свакако године старости, постоји граница, траже се млађи људи, да дуже могу остати у војсци и да задрже психофизичке способности“, објаснио је Јевђевић.

Он је навео и да те почетне критеријуме физичке способности млади људи углавном могу да прођу, а онда следе психолошко тестирање и провера психоздравствених способности.

Не проверава се само природна интелигенција, него је ту и тест опште информисаности, социјална интелигенција, све се то чини помоћу „батерија“ тестова, који су добро урађени, али је чињеница да се, када „зафали“ људи, мало спусти праг тих тестова.

Почетна, селективна обука траје 15 до 30 дана, није временски ограничена, све зависи од квалитета кандидата, под условом да су служили војску или су војна лица, док они који нису морају проћи основну пешадијску обуку од месец и по.

„Циљ селективне обуке је да се идентификују они који по својим прихофитзичким карактеристикама и способности нису за то. Та обука исцрпљује људски организам до крајњих граница, то је један озбиљан стрес, који показује како би се војник понашао у борбеној ситуацији. То је симулација која, међутим, није ни близу стварној борбеној ситуацији“, рекао је Јевђовић.

Он је додао да се инструктори и командири, као и лекар и психолог који прате селективну обуку, редовно састају и причају о кандидатима.

Они који прођу селекцију иду потом на појединачну специјалистичку обуку, која траје обично пет или шест месеци, уче се топографија, коришћење модерних уређаја, тактика специјалних дејстава, као и пружање санитетске помоћи, а после тога следи обука увезивања дејстава тимова, водова и чета.

Јевђовић је истакао да се један човек обучава за више специјалности, за које се организују различити курсеви.

„Обука специјалаца је у оптималним условима завршена тек за две године. То је стандард и у свету и код нас“, констатовао је Јевђовић.

Он је указао и на чињеницу да се, нажалост, код нас у војсци и специјалци баве чишћењем круга и кошењем траве, као и сређивањем просторија.

„За време селективне обуке то морају. То је део провере психофизичких способности, како ће ко реаговати, али је беспотребно да касније то раде“, закључио је Јевђовић.

(ФоНет)